

дел 13

Падот на Тир (332 г. од I до VI), тој единствен град кој шест месеци не дозволувал Александар да влезе во него, предизвикал силен впечаток и Александар примил нови понуди за мир од персискиот крал Дарие. Овој пат Дарие на Александар му ја признал титулата цар, а во писмото кое му го испратил пишувало:

"Освен десет илјади таланти кои ти ги нудам за откуп на своето семејство, ти ја нудам за жена својата постара ќерка Статира и во мироз и ги давам сите краевии кои се простираат меѓу Хелеспонт и реката Халис. Ако се притиснуваш да ја прифатиш ваквата понуда, не заборава дека

фортуна најчесто не се задржува на едно место и доколку луѓето се на поголема позиција, толку повеќе се изложени на завист. Внимавај, како некои птици кои со природна леснотија одат во облаците, ти да не се вивнеш на ветерот на една луда амбиција, која многу лесно ја заведува смелоста кај младите. Во твоите години не постои ништо потешко од воздржувањето во така големата среќа.

Независно какви загуби ќе претрпам, сепак ми останува огромен дел од мојот бродолом. Јас нема секогаш да бидам стегнат меѓу две стени. Ние ќе мораме да се сретнеме и на отворено поле, каде со твојата шака на луѓе ќе почувствуваш голем срам пред моите развиени трупи.

Пред да успееш до мене да дојдеш,

Трагајќи по легендите, лагите и мотивите, откривме дека сè се знае уште пред Исус, сè е дело на Македонците и дека 20 века се развивале само техниките. Истовремено се вршела смислена девалвација, деградација и геноцид врз Македонците.

Македонија како најстара држава на континентот, на светската цивилизација ѝ подарила голем број светски вредности, значајни за светската цивилизација.

Македонците како најстар народ на планетава Земја, создале и оставиле големи траги на разработени правила и принципи со својата мудрост, логика, градителство, воинственост и дипломатија.

Македонската писменост, култура, уметност, музика, право и просветленост се први кои на светот му биле понудени во целиот свој сјај.

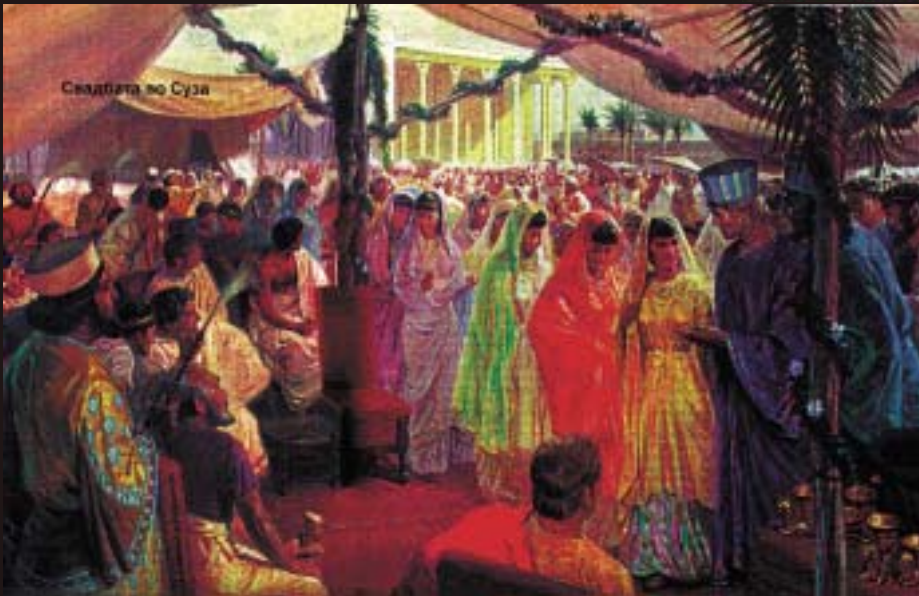
Македонецот Александар е еден од многуте македонски цареви кој го задолжил светот, но и Македонците, бидејќи го зачувал нивниот идентитет.

Книгата претставува пророштво за иднината и фенер за просветление.

Наша цел беше пред македонската и светската јавност да обелодениме нови автентични докази за македонскиот цар кој бил од Бога определен да прави чуда на Земјава и на видлив начин сите народи на светот да ја почувствуваат благоста Божја.

треба да ги поминеш реките Тигар, Еуфрат, Аракс и Хидасп, кои претставуваат исто силни бедеми на моето царство. Кога ќе ги поминеш Медија, Карманија и Бактрија, уште ќе ти остане да поминеш во Индија, која се граничи со океанот, меѓу народи со кои ти ќе имаш време и да остариш, дури и без борба само да ги поминеш сите тие провинции. Всушност, немој да се брзаш мене повторно да ме сретнеш, зошто за тебе, тоа, секогаш ќе биде многу рано".

Во тоа време Александар ја прифатил покорноста на Библис, а Сидон сам се предал. Иако сите млади генерали го убедувале да ја прифати понудата на Дарие, Александар му наредил на Умен, веднаш да напише друго писмо со одговор:

Од книгата на
Пандил Костурски и
Ристо Поповски
"Александар Македонски
Македонизам"

"Тоа навистина значи дека покажуваш голема наклонетост, кога ми нудиш нешто што не е твое и кога сакаш со мене да делиш нешто што веќе целосно си го изгубил. Земјите кои ми ги ветуваш веќе се добиени со мои победи и на победникот му припаѓа правото да донесува закон, додека на победениот му станува единствено да го прифати тоа. Ако пак, ти сè уште не сакаш да знаеш кој од нас двајцата е господар, јас ти нудам тоа да го решиме преку битка.

Кога се во прашање парите, воопшто не е потребно ти да го определуваш нивниот износ, зошто сè што ми е потребно јас ќе земам од тебе. Што се однесува, пак, до твојата ќерка, без твоја дозвола можам да се оженам со неа кога сакам, бидејќи таа е во мои раце. Ти напомувам дека јас не поминав преку Хелеспонт со така мали претензии и не се подготвувал така долго за ослободување на Македонците, за да се задоволам со така мали победи, а пак, твоите реки не можат да не уплашат, бидејќи ние поминавме многу поголеми води преку морето. Било каде да бегаш, ќе ти ја следам трагата и нема сила што ќе ме спречи во тоа. Како што земјата не може да има две сонца, така ни Азија не може да има два цара".

Дипломатско-правната анализа на овие Александрови писма ја покажува неговата подготвеност, желба и волја, бескомпромисно да ги совлада сите пречки во неговата ослободителна и истражувачка експедиција.

Ваквиот цврст став и карактер биле стекнати од учењето и советите на Аристотел и неговиот политички реализам. Во тој однос тој видел дека тиранијата и недемократските режими, често водат кон војна.

Ваквото негово мислење било целосно против некои тогашни тврдења, дека во овие војни треба да се бараат корењата на најстарите идеологии на колонијализмот. Втор аргумент во прилог на нашиот став е што кај Александар немало никакви експанзионистичко-географски цели, зошто тој не ги делел народите на цивили-

лизирани и варвари, какви што биле советите на Атињанинот Платон, кој тврдел дека цивилизираните народи можат слободно да ги покоруваат варварите. Психолошките апсекти на Александровите пораки може да се наречат како тактички методи за заплашување на противникот и аналогно на цврстата изразена супериорност, да се натера противникот на капитулација и мир без војна.

За одбележување е една вековна конструирана приказна за наводната покорност на Александар кон некој висок Самаријански (еврејски) свештеник. Измислената лага гласи: Пред да тргне Александар кон Газа Египет, уште додека бил зафатен со опсадата на Тир, тој им се обратил за помош на Самаријанците (Евреите), кои ја одбиле неговата понуда. Александар им порачал дека за тоа ќе ги казни и ќе ги научи Самаријанците (Евреите) кому треба да му се покоруваат. Меѓутоа, подоцна штом со своите единици влегол во Самарија и штом ја видел големата црковна поворка на чие чело одел високиот свештеник, Александар наводно се одвоил од придружбата и клекнал пред него, како пред бог, односно пророк кој наводно му се јавил на сон.

Оваа конструкција за Самаријанците (Евреите) како одбран народ е чист аргумент, како "треба" да се читаат старите записи. Прво, тој бил навреден од нив. Второ, не постоела сила во тоа време што ќе го натерала Александар да клекне пред некој. И трето, во тоа време тие се нарекувале Самаријанци. Дилемата е кој, кога и зошто во сите преводи нив ги прекрстил во Евреи. Друго прашање е што Александар не бил злопамтило и што на Самаријанците (Евреите) им дозволил да живеат според законите на нивните прапра татковци. Исто така, тој ги ослободил од плаќање данок секоја седма година. Затоа, сите народи на Ерусалим во него гледале ослободител, го поистоветувале со единствениот за нив во психата мемориран Бог и многу од нив молеле да бидат примени во неговите трупи.

Во Египет народот масовно излегувал

пред ослободителот, чиј пат бил една голема процесија на веселба и почитување. Се раскажува дека во Египет Александар ги слушал предавањата на филозофот Псамо и од сите негови тврдења дека особено го прифатил тврдењето оти со сите луѓе владее Бог, зашто она што управува и владее во секој поединец човек има боженствено потекло. Александар уште подлабоко во своите филозофски сфаќања тврдел: "Навистина, Бог е заеднички татко на сите луѓе, меѓутоа само најдобрите од нив ги избира за свои сопствени деца".

Во Египет, Александар е прогласен за фараон и церемонијата за неговото прогласување се одвивала на следниот начин: Тој бил одведен во храмот кој се викал Хаит-Ља-Птах, од каде потекнувал и самиот збор Аигиуптус, зошто Пта бил Бог-култ кој ги поседувал сите човекови особини. Крунисувањето се извршило во внатрешноста на храмот, во присуство на посветени личности. Првиот Птаов свештеник, наречен занаетчија, со помош на своите многубројни помагачи и капелани, му го соблекле неговото одело. Потоа Александар бил причестен со света вода. Првиот Птаов свештеник ја ставил својата рака на него и ги миропомазал оние места на телото низ кои тече главната животна енергија т.е. местото на интелигенцијата, моќта и волјата.

Александар бил облечен во фараонска одора, а потоа го одвеле на престолот каде седнал. Околу вратот и рацете му ставиле свет гердан и нараквици. На главата му ставиле круна од Амон Ма, кој го носел дискот на сонцето поставен од рогови од овен, па круна од исток, круна од запад, круна од север и круна од југ и на крај Фараонската тијара, направена од две споени круни, кои носат на челото свиткана кобра.

Во рацете му дале скиптар со глава на овен и крст на животот, и додека пред него палеле темјан, прв пат е изговорено гласно неговото име, односно името на новиот фараон, онака како што тоа треба да биде вклесано на камењата по храмовите, како и на сите згради кои тој ќе ги подигне, основа или обнови за текот на неговиот живот.

Потоа Александар седнал во владетелската носилка наменета за процесијата и откако шеснаесет носачи ја подигнале, новиот фараон излегол од храмот како жив Бог и Божји посредник да се изложи на обожување на народот. А, оние кои имале моќ да ги распознаваат и невидливите работи можеле да забележат околу неговото чело широк златен нимбус, чии зраци го опкружувале сè до рамената.

(продолжува)